

Boerenkool en bubbelwijn

Boerenkool en bubbelwijn

Judith

Jegers Boekel

ISBN: 978 94 036 4156 0

© 2021 Judith Jegers Boekel

Life is too short to work so hard

Vivien Leigh

...

If you can dream it, you can do it

Walt Disney

...

It always seems impossible until it's done

Nelson Mandela

VOORWOORD

september 2019

Het begint vaak met: ‘zou het niet leuk zijn als...’. Een jaar er tussenuit. Maar hoe dan. In mijn werk als projectmanager ben ik wel vaker bezig met het operationeel werkend krijgen van een door anderen verzonden en in meer of mindere mate idioot idee. Dus dit kon ik ook wel uitdenken.

Een jaar lukte niet. *Obviously*. 12 maanden geen salaris, 12 maanden slechts één salaris. Als het moet, vindt dat ook zijn weg. Maar het moet niet. Ik wil het, maar het moet niet. Ok, denken in oplossingen. ‘Wat kan er wel’ en ‘wat nou als het wel lukt’ zijn niet voor niets quotes die onder mijn foto staan in het smoelenboek van mijn team.

Ooit hadden echtgenoot en ik een potje om eerder met pensioen te kunnen. Levensloop sparen, sparen voor verlof, zo heette dat. Maar zoals dat met veel initiatieven van de overheid gaat, worden deze na verloop van tijd weer de nek omgedraaid. Onduidelijk hierbij is waarom dat gebeurt. Omdat er te veel animo is? Of juist te weinig? Het zou in ieder geval stoppen en het tegoed werd daarbij in één keer overgemaakt. Maar dat was niet de bedoeling, hoe verleidelijk al dat geld op je rekening ook was. Het was bedoeld om een periode van non-activiteit te overbruggen, niet om nieuwe tassen te kopen. En zo werden de raderen aan het werk gezet. Een periode van non-activiteit, ja, dat wilde ik!

En dan? Wat wilde ik dan doen? Ik wilde tijd voor mezelf, tijd voor het gezin, maar dan ook echt tijd. Hoe zou het allemaal gaan als ik voor een bepaalde periode één factor uit de vergelijking zou halen, *ceteris paribus*? Maar er was nog iets. Schrijven; voor eens en voor altijd wilde ik weten of dat echt iets voor mij was.

And so it begins.

SEPTEMBER

Nothing says coffee like 6 am

Maandag 3 september

Ik hoor de wekker op mijn telefoon zoemen. Ik was al wakker en doe 'm snel uit. Eigenlijk wil ik nog even *snoozen* maar ik weet nog steeds niet waar die *snooze*-functie zit. Misschien toch handiger om dat midden op de dag of uiterlijk vlak voor het slapen gaan uit te zoeken. Ik sta op. Ik weet niet hoe dit is gebeurd, het is erin geslopen en ik heb het toegelaten maar blijkbaar ben ik verantwoordelijk voor het op tijd opstaan van alle vier de gezinsleden, inclusief mij zelf. De luiheid van mijn gezin is evenredig aan mijn eigen luiheid om er wat van te zeggen. 'Laat ook maar', denk ik dan.

Het is de eerste schooldag, en mijn eerste werkdag, na de zomervakantie. Dit gaat serieus wennen worden. De jetlag is wel weg maar ik kan niet zeggen dat ik nu met veel zin aan de slag wil gaan. Zonder zin dan maar, dat kan ook. Het worden drukke tijden, de komende maanden, en ik zie er eigenlijk een beetje tegen op. 'Niks aan te doen, gewoon beginnen, het valt altijd mee' zei mam altijd. Stel nou toch eens dat ik nooit meer hoefde te werken, dat ik volgende week (oké, wij) de Loterij win. 3 miljoen staat er deze keer te winnen; 3,000,000. Het lijkt me zo heerlijk als je dan tegen je baas kan zeggen: 'Ik neem ontslag'. Leuk, zo'n droom. Opschieten nou.

Dit eerste kwartier in de ochtend is echt van mij. Iedereen slaapt nog, of doet alsof. In de douche bedenk ik altijd wat ik aan zal trekken, ik ga dan in m'n hoofd door de agenda van de dag. Dat gaat bijna altijd goed. Ik heb de afgelopen tijd maar een paar keer de verkeerde kleren (of, belangrijker nog: schoenen) aan gehad. Veel meetings op verschillende plekken betekent lage schoenen en dus een broek. Weinig meetings en/of weinig wandelen betekent

hakken met een jurk, of broek, of rok. Vandaag wordt het een jurk.

Even later sta ik voor de spiegel, in m'n favoriete grijze jurk, met een handdoek om mijn nog natte haar, en moet ik er ineens aan denken. Deze handelingen ga ik nog 20 jaar lang doen. En met gemiddeld 260 werkbare dagen per jaar is dat 5000-en-nog-wat-keer. 5000-en-nog-wat-keer kleren uitzoeken. 5000-en-nog-wat-keer om 06:20 uur de wekker zetten. 2500-en-nog-wat-keer met een handdoek om mijn natte haar de jeugd wakker maken ('Om de dag je haar wassen is echt meer dan genoeg!' zei mijn kapster laatst).

Niet dat ik erover in paniek raak, dat is het niet. Een soort berusting, dat is het. Nog 5000-en-nog-wat keer. Dan 'mogen' echtgenoot en ik met pensioen. 'Mits we ze eerder hebben verdiend!' zei echtgenoot laatst nog. Wat dat ook moge betekenen. Het is zo'n ouderwetse uitdrukking.

Nog 5000-en-nog-wat keer. Ik kijk in de spiegel. En dan komt de jongste binnen. Jongste is 12 jaar maar kan er soms nog uitzien als de 3-jarige die hij ook ooit was. Met een stoere pyjama, een slaperig gezicht en de liefste pantoffels aan zijn voeten, en zijn lichaam nog warm van zijn bed. Hij geeft me een knuffel. 'Goedemorgen!' En hij meent het ook. Altijd is hij vrolijk, ook om 06:35 uur. 'Goedemorgen, schat' zeg ik. Het is tijd om dochter en echtgenoot ook uit bed te halen. Echtgenoot wacht altijd totdat ik hem roep. Tenminste, zo lijkt het. En ik zeg dan altijd: 'Hoef je niet op te staan? Ben je vrij vandaag?'. Super flauw, ik weet het. Maar dat ben ik ook gewoon. Ik realiseer me best dat hij 's ochtends gewoon minder tijd nodig heeft om zich klaar te maken. Maar soms, echt niet altijd, gewoon soms, zou het fijn zijn als hij al beneden is en thee heeft gezet.

Kijk, dat ik als eerste op ben, betekent niet dat ik ook als eerste in de keuken sta. Dat verschilt per dag. Met een

beetje pech staan we alle vier tegelijk in de te kleine keuken. Ja, die keuken is echt te klein. Maar er gebeurt ook teveel op zo'n moment. De vaatwasser moet nog worden uitgeruimd. Thee moet worden gemaakt, dus de waterkoker moet worden aangezet. Dochter en zoon maken het standaard ontbijt klaar van twee boterhammen met hagelslag, en een ontbijtkoekje met boter. En thee. De waterkoker slaat af en ik maak vier koppen thee. Een gewone (voor mij), twee halfom (helpt heet water, helpt koud water) en een voor echtgenoot: thee met heel veel melk. Koude melk.

Ik vind het nog steeds belangrijk dat we samen ontbijten. Ooit vroeg een consultatiebureauarts hoe vaak wij als gezin samen ontbeten. 'Euh, elke dag?' zei ik, oprecht verbaasd en vragend, alsof het een proefwerk was en ik niet zeker wist of dit het goede antwoord was op de vraag. Dat bleek een unicum in deze drukke tijden. Nou niet hier, in ieder geval. Samen ontbijten is de regel, hoe kort we ook samen aan tafel zaten. Soms letterlijk maar één minuut, maar toch. Iedereen maakt zijn eigen ontbijt, dat was dan toch wel mooi gelukt, qua opvoeding. Het was ergens vorig jaar, denk ik, toen ik er ineens geen zin meer in had. En ik stopte ook meteen met het vullen van de lunchtrommels. En weet je wat? De jeugd kan het blijkbaar prima zelf.

Samen ontbijten was dan wel de regel, maar het ging me te ver om de tafel de avond ervoor al te dekken voor het ontbijt. Dat zou ook niet erg praktisch zijn. Muis Mickey zou dat overigens wel heel leuk vinden. Hij was de reden dat het brood in de tot broodtrommel omgetoverde magnetron wordt bewaard. Ik weet zeker dat de muis wegblijft als er geen broodkrumels meer te halen zijn. Of te ruiken.

De boterhammen worden dus gesmeerd in de keuken. Waar we nu weer met z'n vieren staan. Die vaatwasser uitruimen is niet de meest handige bezigheid om 06:45 uur.

Maar het moet wel gebeuren, de lunchbakjes zitten er namelijk nog in. En ik wil de vuile ontbijtboel er straks in kunnen zetten, voor ik weg ga. Dochter draait er omzichtig omheen, van broodplank naar koelkast en weer terug. Ze kan om haar as draaien en dan toch alles pakken. Gelukkig is de keuken niet zo groot.

10 Minuten later staan we alle vier in de badkamer. ‘Nog 5000-en-nog-wat keer!’ denk ik. Tandenspoetsen, make-up, eyeliner, mascara. En weer naar beneden. Echtgenoot is de eerste die vertrekt, het is 07:20uur. Ik ruim de keuken nog even snel op, nu dat iedereen er klaar is. Ik heb al eens gezegd, in een geintje: ‘Nee, ben je gek, jullie hoeven de kruimels toch niet op te ruimen. Of de boter weg te zetten. Dat is mijn taak. Daar ben je immers moeder voor!’ Zo jammer dat de sarcastische toon aan ze voorbij is gegaan! Dus ruim ik het op. Ik ben degene die zich eraan stoort, dus moet ik het opruimen. Zo werkt het. Het idee was alleen dat ik me er minder aan zou storen, omdat ik mezelf verantwoordelijk had gemaakt voor die broodplank en die boter. ‘Omgekeerde psychologie, mijn kont’ denk ik.

Vroeger werkte dat nog weleens. Dan zei ik tegen die schatjes van ons dat ze vooral nog maar een koekje moesten nemen! En nog een! Totdat ze me vreemd aankeken en ‘nee, laat maar’ zeiden. Maar de jeugd wordt ook ouder en wijzer. Ze kijken dwars door mij, en mijn verborgen bedoelingen, heen. Ik kan er eigenlijk alleen maar om lachen.

Ik ben klaar om te gaan, en ik schreeuw ‘ik ga!’ naar boven. Ik kom alleen niet boven het geluid van de elektrische tandenborstels uit. Ik loop snel naar boven, doe de badkamerdeur open en gooi wat kusjes naar binnen. Nog even wat parfum op m’n polsen, altijd Chanel, en ik pak mijn laptop. Ik loop naar buiten, doe de schuurdeur open en zet mijn fiets en ook alvast die van de kinderen buiten. Mijn tas

gaat in de mand voorop en ik sluit de achterdeur weer af. De jeugd is nog binnen maar ik hou er niet van als de achterdeur open is, al is het maar even. Ze zullen ook zo wel op de fiets stappen maar ze zijn nu nog in de badkamer. ‘Het huis is zo leeggehaald’, denk ik altijd maar. Op slot dus.

Ik doe mijn oordoppen in en druk op start, het audioboek gaat weer verder. Eerst altijd even 10 seconden terugspoelen. Waar was ik ook al weer gebleven?

‘Nog 4999-en-nog-wat keer’, denk ik, en ik stap op de fiets.

Maandag 10 september

Wat een nacht weer, en weer wakker worden met hoofdpijn. Ik zou er wat voor geven om eens acht uur slaap te pakken. Die slaappillen zijn al een poosje op maar, heel eerlijk, ze hielpen ook niet echt. Misschien waren het wel geen echte slaappillen, hmmm, interessante gedachte.

Ik weet nog precies hoe ik daar zat bij de dokter. Als ze beginnen over 'praktijkondersteuning', een ander woord voor psycholoog, dan weet je het wel. Terwijl ik alleen maar wilde slapen. Gewoon een paar goede nachten per week. Ik wist ook precies waardoor het kwam. Het was deels jetlag (een luxe aandoening, ik weet het) en deels de zeer belabberde nachtrust tijdens de vakantie zelf. Ik denk oprecht dat mijn lichaam helemaal van slag was en even niet meer wist hoe dat moest, dat slapen. Ik dacht dat een reset aan de orde was en vandaar die slaappillen. Even een hulpmiddeltje zodat ik weer wist hoe dat inslapen en doorslapen ook al weer ging. Maar die pillen (tien stuks) krijg je alleen bij hoge uitzondering. Ik durf er niet zo goed weer naar toe te gaan. Was ook best wel een gênante vertoning, achteraf. Waarbij ik ook wel weet dat die goede man heus wel erger heeft gezien dan een snotterende vrouw van (bijna) middelbare leeftijd die al begint te huilen bij de eerste zin 'Hoe gaat het met u?'. Nou, niet natuurlijk, wat dacht je zelf? Als ik nog een keer ga moet ik èn dat zien goed te praten èn worden er allemaal lastige vragen gesteld, en daar heb ik ook gewoon geen zin in. Ben ik ook wel weer eerlijk in. Ik weet namelijk best waaraan het ligt, en het ligt zeker niet aan mij. Ik haal straks wel een melatonine-supplement bij de drogist. Eens kijken of dat helpt.

Het weekend is gewoon weer veel te snel voorbijgegaan. Het leek nog maar gister dat het

vrijdagmiddag 17:30 uur was en ik eindelijk naar huis 'mocht'. Soms ga ik wel een heel kwartier eerder van 'de zaak' weg. Stoer voel ik me dan! Kijk mij eens gaan, om 17:15 uur!

De zaterdagen zijn tegenwoordig dagen waarop je wacht tot het tijd voor hockey is. Hoe ouder ze wordt, hoe later Olivia moet spelen, op de zaterdag. En heel eerlijk, veel doe ik dus niet voor die tijd want 'we moeten nog weg'.

'Ga anders even strijken' zegt echtgenoot. Hij heeft wel een punt. De strijkplank wordt gebruikt als opslagplaats en de strijkbout had ik ook al een tijdje niet gezien. 'Er moet meer gestreken worden' voegde hij eraan toe. 'Ja, er moet van alles meer worden gedaan' dacht ik alleen maar. Ik vroeg me trouwens af of echtgenoot überhaupt wel wist dat we een strijkplank en -bout hadden. Hij is volgens mij al heel lang niet op de 2e verdieping geweest. Ik denk dat hij ook oprecht verbaasd is als hij, in het nisje achterin, ineens een wasmachine en droger ziet staan. 'Huh, staan die hier?', ik hoor het hem zeggen. Ik weet wel, ik doe het zelf. Na een paar verprutste kledingstukken was ik het zat. Ik heb hem echt geregeld verteld dat sommige hemdjes niet in de droger moeten. Spijkerbroeken maar even, en dan uithangen, en T-shirts met opdruk NOOIT in de droger. En dan toch doen. Misschien is er sabotage in het spel. Het zou me niet verbazen. Zodat ik zou zeggen: 'Jij blijft voortaan bij de wasdroger vandaan, ik doe het wel'. Wat ik dus inderdaad zei, en waarom ik nu dus verantwoordelijk ben voor alle was in dit huis. En dat is best veel. Ik denk weleens, gezien het tempo waarmee de wasmand zichzelf soms lijkt te vullen, dat er mensen in dit huis wonen die ik nog nooit heb gezien. Maar wiens was ik dus wel wegwerk.

Ik ging dus naar de zolder, die ik dus moeiteloos vond, bovenaan die 2e trap. Ik maak hier trouwens wel even een punt: ik strijk alleen m'n eigen blouses en die van de jeugd.

Alleen als ik in een extreem goede bui ben wil ik er wel een of twee van echtgenoot meepakken. Maar hé, strijkt hij weleens één van mijn blouses? Ik dacht het niet. Tijdens het strijken, je moet wat, maakte ik een lijstje van huishoudelijke taken die ik wel leuk vind, het zijn er niet veel maar ze zijn er wel, afgezet tegen taken die ik niet leuk vind. Zo'n 'voor & tegen' lijstje waaruit blijkt of je iets wel of niet zal doen.

EEN LIJSTJE

VÒÒR het huishouden:

- stofzuigen, vind ik oprecht leuk!
- wassen of 'de was doen'
- wastafel en spiegel in de badkamer schoonmaken (maar ook alleen die twee dingen in de badkamer)

TEGEN het huishouden:

- rest van de badkamer schoonmaken
- strijken, ik presteer het om wekenlang een blouse NIET aan te doen omdat ik 'm dan weer moet wassen (wel leuk) en weer moet strijken (niet leuk)
- eten koken maar: hoera voor echtgenoot!
- tanken (semi-huishoudelijk, want: niet in het huis)
- tuinieren (zie boven)
- broodkruimels opruimen
- ramen lappen

Superhandig, en nu? Nu doe ik het ook gewoon maar niet meer? Ik strijk even snel die drie blouses en dan hup op de fiets naar de hockey. Als strijken het hoogtepunt van de dag is, op deze suffe zaterdag, dan is dat best slecht.

Oudste dochter heeft verloren met hockey, alweer. Toch wel fijn dat ze er niet zo mee lijkt te zitten. Toen ze van

het veld afkwam hoorde ik de meiden alleen maar vertellen over wat aan te doen, naar het feestje van Nina die avond. En dan dat 'goed gespeeld!' wat ze allemaal tegen elkaar zeggen. Wat nou goed gespeeld? Je hebt verloren! En hoezo, vanavond een feestje. Wist ik daarvan af? Of Mark? Wie komen er allemaal, zijn haar ouders thuis? Komen er ook jongens? Allemaal vragen. Later die avond, als ze eindelijk tevreden is met haar uiterlijk en met haar outfit, en als haar vriendin Anne haar ophaalt, op de fiets, zeg ik het nog maar eens: 'Je weet het he, nix! Noppes, nada! En bellen als er wat is, wat dan ook.' 'Ja, mam!' inclusief rollende ogen. Goed zo, zo hoort het.

Zaterdag 22 september

‘Hal-lo?’ roep ik naar boven. Voor de tigste keer. Waarschijnlijk hebben ze allebei hun doppen in, gek word ik ervan! ‘Oy!’ en ja, er komt reactie. ‘Wat is er?’ vraagt Olivia, een beetje geïrriteerd zoals een 15-jarige doet. ‘Gaat er iemand nog stofzuigen boven? Wie van jullie is eigenlijk aan de beurt?’ Ik baal er zo van dat ik ze er steeds aan moet herinneren; waarom komt nou niemand er eens zelf mee? Het is ook erg vervelend om het vervelend te vinden, vermoeiend ook. De enige die hiermee zit, ben ik zelf. Hoeveel relaxter zou het zijn als ik het a. echt geen probleem vind dat er overal haren liggen op de 1^e verdieping en b. ook prima vind als m’n bloedjes niet doen wat ze beloofd hebben te doen. Uit b. volgt dan weer a. Maar ik ben nou eenmaal best principieel aangelegd, afspraak is gewoon afspraak. ‘Ik heb toch echt een ‘ok, doen we!’ gehoord toen ik voorstelde dat jullie 2x per week de bovenverdieping zouden stofzuigen. Of niet?’ ‘O god’, denk ik, ‘ik hoor mezelf weer schreeuwen, en ik haat het. Ik wil zo helemaal niet zijn. Ik wou dat ik zo’n aardig ‘moeke’ was, die alles, echt alles, voor haar kinderen doet en over heeft. Ook het stofzuigen, ook het opruimen. Die gewoon in dienst staat van haar kinderen, en dat goed vindt. Ik sta ook in dienst van mijn kinderen, en ik vind dat niet goed.’

Trouwens, ’t Is niet alleen thuis dat dit gebeurt. Afgelopen week dan, op werk. Ik zou toch zweren dat ik Human Resources ‘Is goed!’ had horen zeggen toen ik ze vroeg mee te helpen met een aantal personeelsmutaties. Nog voor het weekend zou het klaar zijn! O, ik begin weer te koken als ik eraan denk. Maar afgelopen maandag was het niet klaar, en ze zeiden dat ze er pas dinsdag tijd voor hadden. En ook al was het een andere afdeling die mij liet

zitten, en ook nog 30 collega's, ik voelde me verantwoordelijk, door mij zou de juiste waardering en salariering nu niet geregeld zijn. Althans niet deze maand. Ik weet ook wel dat ik niet alles op mijn eigen schouders hoeft te leggen, maar goed, zo werkt het nou eenmaal in mijn hoofd. M'n inner-Elsa liet het ook weer lekker afweten. 'Laat het los', ja, dat ging dus even niet.

Ah, de stofzuiger gaat aan. Hèhè. Nu eerst een cappuccino.

Vrijdag 27 september

Op zoek naar een leuk leesboek in de krochten van onze zolder (die ene kast waar alles maar in wordt gepropt en alles er eerst uit moet om dat ene item te pakken wat altijd achterin ligt), vind ik mijn oude dagboeken. En ik heb de hele avond op diezelfde zolder gezeten, op de grond met die boeken om me heen. Hilarisch. En gênant. Ik zie dat kleine meisje weer voor me. Donkerblonde lange haren, met een pony (heb ik allang niet meer) en grijsblauwe ogen die haar vader ook heeft (hebben we allebei nog steeds).

Mijn eerste dagboek haal ik er zo uit; dat was er zo één van Holly Hobby, een blauw boekje met een Holly Hobby poppetje in een blauw met beige jurk en iets met zonnebloemen, en met van die goudgekleurde pagina's. En een slotje. En met zo'n nepsleuteltje. Het was heel belangrijk natuurlijk dat niemand, en vooral mijn zus niet, las wat ik er voor geheimen inschreef. In die eerste dagboeken werden er nog geen grote geheimen verteld. Ik kwam echt niet veel verder dan 'vandaag was school leuk/niet leuk/stom omdat... Ik ging (niet) spelen met ... We aten spruitjes (yiech!)' Maar goed, hoe oud zal ik geweest zijn? 7 of 8? Aan de hanepoten te zien kon ik inderdaad net schrijven. Op zich best leuk om eens terug te lezen. Maar een roman is het niet.

Het duurde echt nog wel een paar jaar, en een paar dagboeken, voordat het interessant werd. Toen kwam er 'gedoe' (ik hield er toen al van) met vriendinnen, gingen we stappen op zaterdag en werden we verliefd al dan niet op dezelfde jongen. Toen werd het ook pas echt hilarisch en geheim. De jongensnamen werden afgekort tot de beginletter, die van mijn vriendinnen trouwens ook. Een ongeofende lezer kon er niets van maken. En ik nu, 30+ jaar later, ook niet.

Ineens herinner ik me iets. Ik graaf even verder in de rommelkast en heb dan ineens dat heel schattige boekje vast. Ik heb dat een paar jaar geleden gekregen van mijn toenmalige coach. Het idee was dat ik een dagboek zou bijhouden, gewoon, om dingen die me dwarszitten van me af te schrijven. Ik zei toen nog in een grapje: 'Nou, dan kan ik een boek vol schrijven'. Maar ik heb het nooit gedaan. Ik blader er doorheen, het is nog helemaal leeg. Ik ben niet eens begonnen. Ik neem het mee naar beneden, leg het op het nachtkastje naast mijn bed en neem me voor om weer in een dagboek te schrijven.